

-F-

SOM I FLASH

En redaktionsroman

Mats Lundman

ULTIMA ESPERANZA BOOKS

Flash – F – är beteckningen på en nyhet som sänds ut med förtur från TT Nyhetsbyrån (tidigare Tidningarnas Telegrambyrå) och är ett första besked om att något överraskande och sensationellt har inträffat.

F som i flash är den fjärde romanen i en planerad serie i fem delar om tidningsmiljöer och deras människor.

Tidigare utgivna:

D som i deadline (2014)

S som i scoop (2015)

Död vinkel (2016)

ISBN: 978-91-88263-31-5

**© Mats Lundman
Stockholm 2017**

**Utgiven av Ultima Esperanza Books
www.ultimaesperanzabooks.se**

Eventuella likheter mellan gestalter i romanen och verkliga personer, levande eller döda, är rena tillfälligheter.

*”Publicera eller inte publicera,
hänga ut eller inte hänga ut
– det är frågan.”*

Ur svenska Wikipedia

Moa M. Lönn, född 1974 i Falkenberg, är svensk journalist som varit chefredaktör på flera tidningar. Efter studenten vid Falkenbergsgymnasiet studier i samhällskunskap, ekonomi och journalistik i Lund. Fil kand 1998 med journalistik som huvudämne. Efter examen tjänstgjorde hon på flera landsortstidningar, Dagens Nyheter (2002–2004) och Mitt-i-koncernen (2005–2007). Åren 2008–2011 var hon lokalradiochef för Radio Jämt, 2012–2013 chefredaktör för Sjöstads-Kuriren och 2013–2014 chefredaktör för nyhetsmagasinet Xtra tills detta lades ned. Hon har även varit verksam som konsult inom medier. Moa Lönn tävlingsboxades 2000–2002 i lättvikt och lätt weltervikt. 5v 1f. Gift 2004–2008 med Morgan Andersson, ekonom och kommunpolitiker i Huddinge.

1

Båren bars av två män. Kroppen var täckt av en grå filt. En gul och grön ambulans väntade längst till höger i bilden. Ytterligare fyra män med väskor eller verktyg i händerna traskade efter de två med båren. Gärdet lyste vårgrönt och några kala svarta kvistar stack upp i förgrunden.

En dramatisk bild som ändå innehöll stillhet. Männens tunga gång. Ambulansens öppna bakhöjningar. Det var ett bra foto.

– Ledsen, men den här publicerar vi inte, sa Moa som hade lutat sej fram mot layoutskärmen och studerat den tilltänkta förstasidesbilden.

Mignon vände upp ett argt och förvånat ansikte mot henne.

– Men vaf...

– Du hör vad jag säger. Inte den här bilden.

Fotografen Katarina som tagit bilden lutade sej också fram.

– Vad menar du? Det här är ju nyhetsbilden, det är här det händer, sa hon.

Hon lät både förorättad och ledsen.

Gotland Yard sa inget. Han anade hur Moa tänkte.

Under filten som täckte båren låg en trettiofemårig kvinna, Katinka Johansson som arbetat som undersköterska på det stora sjukhuset bara några hundra meter från Stockholm-Syds redaktion. För två veckor sedan hade hon inte dykt upp på operationsavdelningen där hon skulle ha assisterat narkosläkaren under förmiddagen. Hon hade ett rum på sjukhusets personalboende men där var det tomt. Fast ett bord var omkullvält och det låg papper och skräp på golvet. Det kunde ha ägt rum en strid.

Några ungar som skolkade från skolan hade hittat kroppen på ett gärde i Gömmarens naturreservat helt nära Myrstuguberget

med de spektakulära Ralph Erskine-ritade höghusen. Det var i morse. Polis och ambulans hade kommit. Liksom några fotografer, däribland Katarina, Moas vän som brukade kallas för Katta.

Det hade bara tagit några timmar, sen hade polisen gått ut med besked. Det var den försvunna Katinka som hittats på gårdet.

– Det var sexualmord och tillvägagångssättet talade tydligt för att det var samma gärningsman som med Marie för en månad sen. Hon var strypt på precis samma sätt, sa Gotland Yard när han kom tillbaka från polisens presskonferens.

– Vi har alltså en sexmördare i området, la han till och såg uppfordrande på Moa.

Gotland Yard var kriminalreporter och hette egentligen Samuel Karlsson. Det var trettiofem år sedan han kom från Visby till Stockholm och lika länge hade han varit journalist på förortstidningarna. Men hans språkmelodi var fortfarande lika sjungande som när han första gången steg i land i Nynäshamn. I tjugo år eller mer hade han ägnat det mesta av sin tid åt den kriminella andelen av befolkningsunderlaget. Smeknamnet hade han fått tidigt i karriären. Han var femtionio år, lång och kraftigt byggd med kortklippt gråsprängt hår.

– Det bor hundra sjuksköterskor och undersköterskor här borta i sjukhushotellet. Eller om det är tvåhundra, många är dom i alla fall, sa Moa.

Hon såg från Mignon till Katarina och Gotland Yard.

– Och nu har två av dom blivit mördade. Sexmördade. Alla deras kamrater och kollegor kommer att se vår tidnings förstasida på fredag. Och hennes föräldrar bor i Grantorp häruppe.

Moa nickade i obestämd riktning bort från redaktionen.

– Och vi ska skydda ett brottsoffer och hennes anhöriga och vänner. De ska inte behöva se hur Katinka bärs bort efter det förskräckliga som har hänt.

Hon vände sej till Katarina.

– Din bild är stark. För stark just nu. Den är dokumentär men det vore fel att slänga den i synen på de närmaste.

Katta ryckte på axlarna.

– Jag har redan sålt den till Expressen...

– Det må så vara. Det är din sak och jag bestämmer inte över Expressen. Men jag bestämmer på Stockholm-Syd.

Stockholm-Syd var förortstidning och bevakade stora delar av det södra Storstockholmsområdet – Botkyrka, Salem, Huddinge, Haninge och Tyresö. De var tio reportrar som hade fem kommuner och 341 194 invånare att hålla koll på. Lite mer än ett Malmö att skriva om två gånger i veckan. Tidningarna stoppades ned i de över hundratusen hushållens brevlådor varje tisdag och fredag.

Länge hade konkurrenten, Mitt-i-koncernen, varit ensam om att ge ut tidningar i förorten. De hade en tidning för varje kommun, ”Mitt-i-Huddinge” till exempel. Moas tidning kom, till skillnad från konkurrenten, ut två gånger i veckan. I tisdagsupplagan hade de fem kommunerna sina egna sidor. Och tidningsloggan på förstasidan var kompletterad med kommunnamnet – ”Haninge”, ”Tyresö” och så vidare. På fredagarna hette tidningen rätt och slätt ”Stockholm-Syd” och bestod till stor del av bostadsannonser och förhandstips om nöjen, sport och annat som var på gång i helgen.

Man hade länge spått att annonsmarknaden för lediga bostäder skulle försvinna från tidningarna och bara finnas på nätet men fortfarande kunde mäklarbyråerna köpa annonssidor för hundratusentals kronor varenda vecka med ett kort uppehåll på sommaren och runt jul och nyår.

Det var en torsdagseftermiddag i maj. Gotland Yard hade skrivit om mordet på Katinka och Moa hade läst och okejat hans text. Mignon hade fått nöja sej med en porträttbild på kommissarie Ek som skötte utredningen. Och istället dragit en fartfylld bild från volleyboll-DM över nästan hela ettan. Sen hade Moa slagit ned locket över macen, dragit sin nya gråa fuskskinnjacka över axlarna och gett sej av mot pendeln.

Värväder ute. I slutningen med björkarna lyste det vitt av sippor bland de bruna fjolårslöven. Solen värmdes på ryggen. Hon tog rulltrapporna ned till stationen och perrongen. ”Tåg till Stockholm om två minuter”. På hållplatsskyltarna stod det Flemingsberg.

2

Redaktionen var ett långt rum där skrivborden stod tätt två och två längs den enda fönsterväggen. Det fanns två små bås med glasväggar i den inre delen av rummet dit man kunde dra sej tillbaka och stänga till för att föra ostörda samtal. Ett långbord med tolv enkla konferensstolar samt en whiteboard kompletterade möblemanget. Längs hela innerväggen hade lister satts upp i vilka utskrifter av tidningssidorna till kommande nummer kunde klämmas fast för granskning. I taket hängde tre platta tv-skärmar som kunde riktas åt olika håll.

Vägen in i redaktionen gick genom en sluss, ett kvadratisk rum om två gånger två meter där det fanns ett lågt bord och fyra stolar med sitsar i blåtonat stryktåligt och flamsäkert material. I slussen fanns också ett pentryskåp med kyl, mikrovågsugn och en minimal vask.

Röntgenvägen 3 var adressen. Entrén från gatan var spektakulär och såg ut som en halverad sporthall kapad där det välvda taket av veckad plåt nådde sitt krön. Höga halvmånformade glasväggar i båda ändarna bidrog till en atmosfär av offentlig miljö. Entréhallen var hopbyggd med ett av de tre fjortonvåningshusen intill Flemingsbergs centrum. En generös trappa och sedan några hissar ledde vidare in i huset där många av hyresgästerna var kommunala institutioner. Barnavårdscentralen, Psykosmottagningen, Social- och äldreomsorgsförvaltningen var några av verksamheterna som skyltades på tavlorna innanför porten. En advokatfirma och Stockholm-Syds redaktion var företag som stack ut.

Redaktionen låg en trappa upp. Närmaste granne var Socialkontoret och en våning ner, i gatuplanet, fanns Tjugofyrakyrkan, en frikyrka som sa sej vara till för alla som annars inte gick i kyrkan

och drevs av två pastorer från pingströrelsen. Till Socialkontoret kom en regelbunden ström besökare varje vardag, medan kyrkan drog en gles skara till söndagarnas gudstjänster men annars inte märktes av.

Från Röntgenvägen 3 var det bara drygt hundra meter till centrumbyggnaden med två stora matbutiker och fyra, fem enkla lunchrestauranger. Utbudet var pizza, kebab, thailändskt eller kinesiskt. Men minst hälften av Moas medarbetare brukade välja att ha en lunchlåda med till jobbet, och vid halvtolvtiden förvandlades den ena ändan av det långa sammanträdesbordet till en improviserad matsal.

Moa gick alltid ut när det var lunch. Det var viktigt, om bara för en kort stund, att andas luften utanför redaktionen. Och lika viktigt var det att lämna medarbetarna för sej själva. Det var ingen som tyckte det var lyckat om chefen satt med under snacket runt lunchbordet. Det hade hon lärt sej av tidigare erfarenheter. Hos Flems Kebab & Grill kunde hon få en hamburgare och i bottenvåningen på det spräckliga centrumhuset fanns en Subway som hade dubbelmackor med salami. Och Mings asiatiska hade vårrullar som inte var så tokiga. Hon hade snabbt blivit stammis på alla tre ställena.

Det var ägarna, mediekoncernen News, som hade bestämt sej för Flemingsberg.

Platsen som hade hyst släkten Flemings säteri sedan sextonhundratalet hade på kort tid, bara några decennier, blivit en knutpunkt för södra Stockholmsregionen. Här hade Karolinska universitetssjukhuset vuxit ut till en vård- och forskningsjätte. Här hade Södertörn fått en högskola med femtontusen studenter i nya eleganta byggnader. Här fanns tingsrätt, åklagarkammare, polis och häkte. Här stannade till och med fjärrtågen ibland. Och miljonprogrammets färgglada höghuslimpor på Grantorpsområdets sluttningar skulle snart kompletteras med en ny stadsdel med centrum och sporthall nere i Flemingsbergsdalen söder om järnvägen.

I Flemingsberg fanns dynamik. Rätt ställe för en redaktion i tiden.

Kommunikationerna var bra. Det gick att bevaka alla fem kom-

munerna härifrån. Huddinge centrum, Norsborg och Tumba kunde nås på tio, femton minuter. Till Salem var det lite längre men där hände å andra sidan inte mycket. Lite värre var det med Haninge och Tyresö. Via Haningeleden tog man sej med bil till Länna och Handen på en halvtimme men till Tyresö var det ytterligare en bit. Därför hade Stockholm-Syd också ett litet rum i Handens centrum med en kontorist som satt och tog emot annonser och insändare fyra timmar om dagen, och där fanns även en arbetsplats för Moas reportrar. Två av dem turades om att tidvis arbeta från Handen i veckorna.

Att det hade blivit huset på Röntgenvägen var inte heller en slump. Det var ont om lokaler här om man inte ville sitta i ett butiksfönster i centrumhuset. Det hade kanske varit roligt och lockat många besökare men säkert opraktiskt, tänkte Moa. Hyran för den långsmala avskalade lokal de nu höll till i var beskedlig även för att vara i förorten. Och detta hade varit en avgörande faktor.

Den kyliga marsmåndag de flyttade in dök högsta chefen Gunilla upp till halvelvakaffet i röd klänning och med ljusa lockar som ringlade sej ned mot axlarna. Hon hade kramat Moas hand.

– Jag är otroligt stolt över att vara med och starta det här. Våga ta steget. Det är så extremt stimulerande att få arbeta med så många begåvade människor, det har jag alltid tyckt. Du också, Moa?

Sen hade hon med låg röst anförtrott Moa att hon nyss sagt upp sej som koncernchef.

– En friare tillvaro, det har jag önskat mej länge, log hon när hon tog farväl och for bort i en svart Volvo S90.

Resten av dagen hade hela redaktionen ägnat åt att skruva ihop Ikeaskrivborden och installera sej. Dagen därpå måste arbetet med fredagsnumret vara igång.

På Stockholm-Syd hade chefen inget eget rum utan var en bland alla i trälhavet. Moa delade sin fönsterplats med redaktionssekreteraren Calle Hällén som följt med från en av de småtidningar som News-koncernen köpt upp. Calle var nära sextio. Han hade äggformat ansikte, glest gult hår och blå ögon. Calles favoritfärger var rött och gult.

Vintertid växlade han mellan en röd och en gul v-ringad ylletröja. När det gick mot sommar bytte han till bomullströjor i samma färger. Och när högsommarvärmen satte in kunde han komma i piké men färgerna var ändå desamma. Nu var redaktionslokalen försedd med ett luftkonditioneringssystem som inte gick att styra och som ställde om till iskallt så fort sommarsolen gassade över Flemingsberg, då fick Calle kombinera pikéerna med bomullströjorna. Gult mot gult eller rött mot rött. Han var noga med sånt, Calle Hällén.

Han var Moas närmaste medarbetare. Så var det i alla fall mening- en, men hon hade tidigt tyckt att han verkade trött och ointresserad. Veckomötena ledde han genom att läsa högt från en uppdragslista, och så gott det gick undvek han att veckla in sej i hur uppdragen skulle utföras. När någon reporter hade invändningar kunde Calle plötsligt bita av med något dräpande som gick ut på att det fick väl den frågande räkna ut själv, han eller hon fick väl lön eller...? Och sen var det tyst och ordningen runt bordet återställd.

Så hade det pågått i sex veckor medan Moa ägnade sej åt att komma på plats, ny chef som hon var. Efter att ha varit tyst lyssnare under ett par veckomöten hade hon försökt tala med Calle och få honom att byta stil. Att lyssna och intressera sej och inte diktera. Det gick två veckor till, sen tog hon över mötena själv. Calle Hällén fick fortsätta skriva uppdragslistor men Moa lyssnade och ledde vid det långa sammanträdesbordet.

Calle verkade på ytan att se sin desavouering med lättnad. Kanske hade han blivit av med en plågsam uppgift?

Några av medarbetarna hade tidigare arbetat på de småtidningar som nu slagits samman av News till en ny förortsdrake. Gotland Yard, alltså Samuel Karlsson, var en av dem. Kristian Havarti en annan. Havarti hade rykte om sej som stjärnreporter på saligen avsmnade Huddinge-Posten, en riktig murvel som dag efter dag grävt nyheter ur de kommunala arkiven. Han var trettonånting, en god stilist och dramatiserade gärna även om det gällde prosaiska saker som gatu- arbeten och nya avlopp.

– Havarti? Är inte det en ost? hade Moa sagt förvånat och en smula okänsligt.

– Havartigaard är en by på Själland, norr om Köpenhamn. Min släkt kommer därifrån, svarade reportern vänligt.

– Och en ostsört också, sen artonhundratalet, tillade han.

Liksom Gotland Yard var Havarti en pålitlig leverantör av skapligt intressanta nyhetsartiklar. Från spaltfyllnad till – ofta – topp på ettan.

Negar Ashgari, Ina Moreno och Niklas Svensson var allmänreportrar som följt med från de övertagna tidningarna i Haninge och Botkyrka. Negar hade kommit med föräldrarna från Iran när hon var fyra år. Nu var hon trettio, bodde i Salem och var tidningens specialist på denna den minsta av kommunerna i bevakningsområdet.

Ina Moreno hade varit sjuksköterska i tjugo år innan hon plötsligt skrev en artikel om villkoren i vården som ETC tog in. Efter sommarvikariat och andra korta jobb var hon efter ett par år inne i förortstidningssvängen. På sin fritid var Ina en entusiastisk utövare av triathlon. Hon tränade jämt och hade tävlat i seniorklassen. I Stockholm-Syd hade hon särskilt ansvar för sportsidorna.

Niklas Svensson kom från Tyresö och det gav honom en särställning i redaktionen som specialist på förhållandena i den avlägsna östliga utposten. Hans problem var att han inte sällan förväxlades med Expressens stjärnreporter med samma namn. Man kunde tycka att han skulle kunna dra fördel av namnligheten med den företagsamma nöjes- och politikreportern. Men Niklas var av en annan sort. Eftertänksam och en smula blyg. Moa hade snart märkt att Niklas hade svårt att få till sina telefonintervjuer. Det var sällan någon svarade när han ringde. Han låter en signal gå fram och sen knäpper han bort samtalet, tänkte hon. Moa hade mött flera som Niklas genom åren.

Lovisa Lundin hade varit reporter på nyhetsmagasinet som Moa chefat över för några år sen. Lovisa, som kallades Lussan, hade en ovanlig förmåga att kombinera nyhet med analys. Dessutom var hon en mästare på att lägga viktiga pussel ur öppna källor.

När Lussan hade ringt och berättat att hon sagt upp sej på företaget hon jobbat på sedan hon satts att skriva om olika kvaliteter på trägolv, så slog Moa till direkt. Nu satt den långa och kantiga brunetten med vid långbordet. Och hon höll sällan tyst.

Pål-Henrik Persson var layoutare från nedlagda Botkyrka-Nytt.

Pehå, som han kallades, gick på sista versen. Om tre-fyra år skulle han kunna ta ut sin pension. Han hade några verktyg som han ogärna la ifrån sej. En typometer och en bildsnurra. Trots att datorn gav alla besked som man kunde önska sej om vad som hände med text och bild i layouten så kontrollräknade Pehå alltid bilderna med hjälp av snurran. Den hade varit en användbar uppfinning på sin tid, nämligen sjuttio- och åttiotalen, och det var då Pehå var ung och lovande i yrket.

Moa kom ihåg vad man vanvördigt brukade säga på journalistutbildningen i Lund. ”Redigerare med bildsnurra är som bilförare med hatt.” Det var på nittioalet det.

Annars snurrade Pehås liv rätt mycket kring Kung Oscar. Det var katten som gick ensam om dagarna hemma i tvåan i Hökarängen. När klockan började närma sej sjutton brukade Pehå med en djup suck antyda att det nog var färdigt för dagen. Som en pil försvann han ut i trapphuset på väg till sin gamla Volvo på parkeringen utanför centrumhuset för att köra hem till katten. Pehå var gift också, men om frun hördes aldrig ett ord.

Eftersom det inte hade funnits några fler riktiga redigerare eller layoutare i redaktionen hade Moa tagit kontakt med Mignon. Även Mignon Bonpland hade varit hennes medarbetare på magasinstiden. De hade aldrig kommit varann nära då. Men Moa visste att Mignon hade säker blick för layout. Hon hade frilansat något år men hade inget emot att byta ut livet i den fria gruppen mot en plats mitt emot Pål-Henrik en bit bort i fönsterraden. Mignon var liten och nätt, mörkhyad med rötter från Martinique och alltid klädd i eleganta dräkter med korta kjolar.

Att utveckla Stockholm-Syd med digitala nyheter – men ännu mer som en plattform för det sociala livet i civilsamhället i de fem kommunerna – det var en av Moas största utmaningar. Hur viktigt det var att lyckas med detta hade högsta chefen Gunilla strukit under med tjocka mentala streck när hon värvade Moa till jobbet.

Moas lösningar hette Mattias och Raffi.

Mattias Olsson var en tjugoåttårig webbutvecklare som arbetat med en handfull nyhetssajter i en gammal butiklokal vid Bergsunds

strand. Han hade också vikarierat en sommar på Dagens Nyheters webb och gjort intryck. Han var stor och svarthårig med kraftiga vita armar som hade tatueringar så långt upp mot axlarna som man kunde se, och dessutom på halsen och i nacken och antagligen också över delar av kroppen som inte exponerades.

Rafif Hariri kom direkt från Södertörns medielinje. Hon hade först varit praktikant, men när det genast visade sej att hon visste allt om hur man konstruerar appar så hade Moa sett till att hon blivit anställd. Att fylla en Stockholm-Syd-app för mobilen med innehåll var viktigt. Rafif var tjugofyra. Hon var kortväxt, smidig, hade runda kinder och mörkbruna pepparkornspigga ögon. En vit sjal täckte hennes hår och ramade in hennes breda ansikte där leendet på läpparna bara sällan bleknade. Hon bodde i Alby. Hennes bror Ahmed körde henne till Röntgenvägen varje morgon och hämtade henne ofta efter jobbet.

När alla var på plats var det trångt i den avlånga lokalen. Moa tittade upp. Havarti satt i ett av de båda båsen djupt inbegripen i ett telefonsamtal. Lussan hade hissat upp sitt höj- och sänkbara bord till högsta läge och stirrade intensivt in i datorskärmen. Rafif och Mattias satt tillsammans vid långbordet och diskuterade något webbproblem. Calle hade lyft upp en ljusbrun portfölj på bordet för att stoppa ned sin tomma smörgåslåda av plast och göra sej klar för hemgång.

Så här på eftermiddagen skickade vårsolen hårda ljuskäglor långt in i redaktionsrummet.

3

Hon älskade sin ö. Jo, Moa tänkte på holmen som sin. Hon kände varenda meter av löprundan på stigarna. Hon kunde ha sprungit där med förbundna ögon. Hon visste exakt hur hon skulle sätta fötterna inför antrandet av den långa trätrappan upp mot Västerbrons landfäste. Hur hala stigarna var i den igenväxta västra delen av ön. Hur gruset knastrade på vägen förbi de upplagda båtarna vid Pälsundet.

Långholmen var Moas hemmaplan. När hon tog ut löpstegen på norrsluttningen var hon stark, modig och koncentrerad. Problem som hon tagit med sej hem från jobbet var som bortblåsta. Hon var i vila. Hon flöt fram längs stigarna och allt hon tänkte på var hur hon satte ned fötterna på asfalt, grus eller lera.

Jobbet på Stockholm-Syd hade verkligen kommit som en skänk från ovan. Både pengarna och uppdragen som hållit henne flytande under det år som gått hade varit på upphällningen. Nu var hon på fast mark igen som chef och utgivare av en lokaltidning.

Stockholm-Syd skulle inte bara komma som en tidning i brevlådan. När Moa värvats till jobbet hade cheferna på News poängterat uppgiften att göra Syd till ett socialt nav. Det gällde att utveckla de digitala möjligheterna, att skapa närvaro och deltagande för vem som ville i någon av de fem kommuner utgivningen spände över. Detta var delvis nytt för Moa men hon hade många idéer.

Hon satte ned fötterna försiktigt när hon rundade den västra udden och hoppade på grästuvorna för att inte smutsa ned skorna. Solljuset silades milt ljusgrönt genom det späda lövverket.

Hennes nya Asics var svarta med rosa dekorrande. Köpa nya löparskor var det första hon hade gjort när kontraktet var påskrivet.

Hundratjugotusen i månaden hade hon fått. Det var säkert långt ifrån vad en högavlönad chefredaktör i Stockholm kunde dra in. Men det var bra, bättre än hon vågat hoppas på bara ett par månader tidigare.

Hon bodde ensam igen i en-och-en-halvrummaren på Heleneborgsgatan. Konrad hade brutit upp. De hade separerat utan dramatik. Moa hade länge förstått att det inte fanns någon framtid i deras förhållande. Hon tyckte om Konrad. Men hon kunde inte bli den kvinna han så ofta visat att han helst ville ha. Och när han berättade om Jessica Nilzén i Årstadal, polisen han träffat, så hade Moa förstått vad klockan var slagen.

Det hade gått fort. Nu väntade de barn också. Konrad skulle bli en bra pappa, det var då säkert. Han hade längtat. Och barn, det fanns inte med på Moas karta över livet.

Hon hade inget emot ensamheten, att komma hem till en tom lägenhet, plocka fram en lasagne eller pizza ur frysen, köra i mikron och sen sjunka ned framför tv:n. Hon brukade se Rapport IRL och senare – efter en kvällsrunda på holmen – leta upp några avsnitt ur någon polisserie som hon gillade. Nyss hade hon hittat andra säsongen av The Team på Netflix men bara hunnit se de två första avsnitten. Så ikväll kunde hon hålla upp ett glas vitt vin, hon hade en flaska Vicar's Choice i kylan, och tillbringa slutet på dagen i soffan framför vägg-tv:n.

Vänner? Hon träffade fortfarande Katta, den rödhåriga fotografen Katarina, emellanåt. Och några andra kompisar från förr, som Anneli eller Sasja, kunde nån gång locka ut henne på ett krogbesök.

Ibland på söndagarna sökte hon sej till den halvt om halvt hemliga rosenträdgården djupt inne i Långholmens grönska. Där fanns en bänk där hon kunde sitta, läsa lite i någon bok – hon hade fortfarande en försvarlig hög olästa Ed McBain hemma i hyllan – och byta några ord med Kerstin, kvinnan som både hade anlagt och ömt vårdade sin rosenäng. Den kortväxta Kerstin var där nästan jämt.

– Snart får du allt beundra mina apotekarrosor, kunde hon säga. Apotekarrosen blommade i juni.

Jo, visst hände det att hon saknade Konrad. Hans lugn. Hans sätt att fatta hennes hand när de gick på promenad. Hans mjuka personlighet och även den där kramigheten han hade. Den som hon förut mest retat sej på, till och med den kunde hon konstigt nog sakna. Och Konrad hade alltid haft kaffet klart när hon kom ur duschen på morgnarna.

De första veckornas ensamhet i lägenheten hade hon förträngt med arbete. Tio, tolv timmar om dagen hade hon tillbringat på Röntgenvägen. Mest med Mattias och Rafif för att få den nya webben och mobil sajten i ordning.

Lansering hade hon satt till augusti så det var inte mycket tid att vinka på. "Play Södertörn" hade de döpt den till. Det skulle handla om kultur och sport och tanken var att idrottsföreningarna och de som utövade olika sorters kultur skulle skriva själva och ladda upp bilder och filmer och resultat.

Referat från musikaftnar, bilder från vernissager, ett forum för lokala poeter i det ena spåret. Laguppställningar, målgörare, tabeller och bilder bilder bilder i det andra.

Och ur den här strömmen av lokala händelser skulle redaktionen kunna lyfta fram det mest spännande som nyheter och personporträtt i tidningen.

Så var det planerat.

Kanske skulle det gå att hitta sponsorer bland sportbutikernas kedjor? Eller Akademibokhandeln? Eller rentav Riksteatern?

Moa var ute varje dag och träffade idrottsföreningar och kulturfolk för att berätta om "Play Södertörn". Oftast var det på kvällen sedan hon skickat hem Mattias och Rafif efter dagens knåpande med webblayout och algoritmer.

Middag intog hon såna kvällar hos Ming eller Casa Bianca. Wokat eller pizza. Klockan var ofta över tio när hon kom hem till Heleneborgsgatan och kastade sej på sängen.

Då var Konrad långt borta.

4

Majsolen stod lågt och ett skarpt sken letade sej in genom redaktionens höga smala fönster. Men plötsligt föll en skugga över Moas skrivbord. Hon tittade upp och såg Gotland Yard sänka sej ned mot besöksstolen.

– Dom tror att det är en av nattvandrarna, sa han.

Gotland Yard var polisreporter men han fick skriva om annat också. De hade fem kommuner att hålla koll på.

– Sexmorden menar du? undrade Moa.

Reportern nickade.

Under de senaste månaderna hade två unga kvinnor mördats i Huddinge, Marie Ås och Katinka Johansson. Båda var undersköterskor och båda hade bott i sjukhushotellet i Flemingsberg. Kropparna hade hittats i anslutning till Gömmarens naturreservat inte långt från bostadshusen i Myrstuguberget. Det var sexualmord och allt talade för att det var en och samma gärningsman.

Efter det andra mordet, det på Katinka en sen fredagskväll, hade det organiserats nattvandrargrupper bland de boende. Grupperna hade patrullerat gångvägarna till och från tunnelbanestationen i Masmö under sena kvällar och nätter till lördag och söndag. Enligt polisen var det visserligen långt ifrån säkert att mordet skett just där, även om kropparna hittats inte långt från Myrstuguberget. Men att nattvandrarna patrullerade, det kunde ju ändå inte skada, menade ordningsmakten.

För två veckor sedan hade Stockholm-Syd haft ett stort reportage om de här grupperna.

Gotland Yard vecklade upp en tidning och la framför Moa. Det var en förstasida som dominerades av bilden på fem män i gula västar på en mörk väg.

– Dom har satt span på en av de här killarna. Han har varit inne på förhör. Ek säger förstås inget. Men jag har det från säker källa.

Gunnar Ek var kriminalkommissarie vid södra distriktets huvudstation i Flemingsberg och Moa gissade att det var kommissarien som var den säkra källan även om Gotland aldrig skulle medge det.

Moa såg på förstasidesbilden. Män mellan trettio och fyrtio på en gångväg med ett grårappat bostadshus i bakgrunden. Det var mörkt runt omkring men männens ansikten och västar lystes upp av fotografens blix. Tre av dem hade stora skägg och var ljushyade med rakade skallar. En var mörk, kanske nordafrikan eller från Mellanöstern, svarthårig med vackra regelbundna drag. Och så en femte man med håret i hästsvans som vände bort ansiktet men ändå påminde en smula om en övervintrad hippie. Fast yngre.

Polisen har satt span på en av de här, tänkte Moa.

Hon sa:

– Det kan alltså vara så att vi har haft mördaren på bild på vår förstasida? I värsta fall?

– Om min källas magkänsla har rätt så, ja, det har vi.

– Det kan vi inte gå ut med. Inte nu.

Polisreportern nickade instämmande.

– Så vad skriver vi?

– Att polisen inriktar sökandet mot vissa grupper. Eller... en viss grupp.

– Låter som vi menar invandrare.

Gotland Yard bet sej lätt i läppen.

– Vad ska jag skriva då?

Moa funderade.

– Kanske ”polisen koncentrerar spaningarna i en viss riktning”, sa hon eftertänksamt.

– Sa dom nåt om att ett genombrott kan vara nära? Antydde nåt sånt? I så fall skulle du kunna skriva att de är på väg att ringa in en gärningsman, tillade hon ivrigare.

– Jo, jag får försöka nåt åt det hållet, sa Gotland Yard med ansträngd röst och reste sej tungt ur besöksstolen.

Polisreportern var en erfaren journalist. Men Moa hade märkt att det var svårt att få honom att klämma fram med vad han verkligen tyckte när det skulle fattas beslut som tangerade vad som var press-etiskt acceptabelt. Och det inträffade rätt ofta när det kom till det kriminella. Skulle namnet sättas ut på knarkklangaren som dömts till fyra år? Eller krävdes det längre straff, sex år kanske? Hur var omständigheterna? Var det första gången? Var bodde han? Hade han familj? Fanns det barn? Hur många hade han skadat? Sålde han utanför skolorna? Och å andra sidan, hur många skulle ta skada av att namnet skrevs ut i Stockholm-Syd? Och om namnet ändå mörkades, hur var det då med nationalitet om han nu inte var svensk medborgare? Eller kulturella kopplingar till identifierbara grupper i någon av de fem kommunerna?

För att publicera namnet på en brottsling krävdes först svar på alla dessa frågor och sen en hel del till. Det kallades för "oavvisligt allmänintresse". Alltså viktigt för det allmännas räkning, för samhället, för historieskrivningen.

Det var svårt men Moa var van vid checklistan och visste vad hon tyckte. Men hon ville ha motstånd. För att slipa argumenten eller övertygas om motsatsen. När hon boxades var en bra sparring det bästa hon visste. Då skärptes sinnet och hjärnan gick på högvarv. Då gick hon för seger även om det bara var träning.

Nu saknade hon den kritiska rösten.

Gotland Yard ifrågasatte aldrig hennes beslut. Han var varken stödjande eller kritisk. Han la fram vad han hade fått reda på av polisen och sina många källor, och sen gjorde han som chefen sa. Svårare än så var det inte, verkade han tycka.

Men just nu, när det handlade om den eventuellt misstänkte i nattvandringargänget, fanns inget annat beslut att fatta än att vänta och se. Skulle kommissarie Eks magkänsla träffa rätt, ja då fanns det en del att tänka över. Och en sensationell vändning på sexmordhistorien att ta ställning till.

Moa såg sej om i den öppna redaktionen. Gotland Yard hade satt sej vid platsen som han delade med Kristian Havarti och fällt upp locket på sin bärbara. Havarti hamrade på sin dator och såg